బ్లాస్ట్... బ్లాస్ట్

• నవీన్
• చిత్రాలు: లక్ష్మణ్

అర్ధరాత్రి గాఢ నిద్రలో ఉన్న వెంకటయ్యకు బయటెవరో తనింటి తలుపుల్ని బాదుతున్న శబ్దం అదే పనిగా వినిపించడంతో మెలకువ వచ్చింది.

సందేహం లేదు. బయటెవరో తమింటి తలుపుల్నే వెంటనే తెరవాలంటూ బాదుతున్నారు. ఇంత రాత్రివేళ తనింటికి ఎవరొచ్చి ఉంటారో ఊహించడానికి అతడు ప్రయత్నించాడు.

"వెంకటయ్యా! వెంకటయ్యా! జల్దీ తలుపులు తెరువు. లేకపోతే తలుపుల్ని విరగ్గొట్టవలసి వస్తుంది." బయట్నించో గొంతు కఠినంగా ధ్వనించింది. ఆ గొంతు ఎవరిదో వెంకటయ్య గుర్తుపట్టాడు.

"ఓహో! వీళ్ళు మళ్లొచ్చిండ్రన్నమాట! వీళ్ళకిప్పుడేం గావాల్నో" అనుకుంటూ వెంకటయ్య వెళ్ళి తలుపులు తెరిచాడు.

బయట మసకమసక చీకట్లో అతనికి ఆరుగురు వ్యక్తులు కనిపించారు. వాళ్ళందరూ లుంగీలు కట్టుకొని, హాఫ్ షర్ట్స్ వేసుకొని, తలకు రుమాళ్ళు చుట్టుకున్నారు. ఇద్దరి చేతుల్లో గన్స్ ఉన్నాయి. వాళ్ళందరూ ఇరవై అయిదు ముప్పై మధ్య ఉన్నవాళ్ళే. తలుపులు తెరవగానే వాళ్ళల్లో అందరి కంటె ముందు నిల్చున్న వ్యక్తి, "వెంకటయ్యా! మీ ఇంట్లో ఉన్నవాళ్ళందర్ని తొందరగా బయటికి రమ్మను. జల్దీ... టైమ్ లేదు" అన్నాడు.

"ఎందుకు" అన్నాడు వెంకటయ్య. తనింటికేదో గొప్ప ప్రమాదం జరగబోతున్నదని అతనికర్థమైంది.

"మీ ఇంటిని బ్లాస్ట్ చేస్తున్నం. జిలెటిన్ స్టిక్స్‌ని మీ ఇంటికింద నాల్గు చోట్ల పెట్టినం. వాటితో కనెక్ట్ చేసిన వైర్లను బ్యాటరీకి అంటించినమంటె చాలు. నీ ఇల్లు మొత్తం పేలిపోతది. మేమా పని చెయ్యకముందే నీ ఇంట్లో ఉన్న వాళ్ళందర్నీ బయటకు రప్పిస్తే వాళ్ళ ప్రాణాలు దక్కుతాయి. లేదా వాళ్ళందరు చస్తరు. ఆ తర్వాత మమ్మల్నంటే లాభం లేదు. కమాన్... క్విక్... అయిదు నిమిషాల టైమిస్తున్న... ఇంట్లో వాళ్ళందర్నీ బయటకు రప్పించే బాధ్యత నీది" అన్నాడతడు.

"ఎందుకు? నా ఇంటినెందుకు బ్లాస్ట్ జేస్తున్నారు. నేనేం జేసిన? నేనెవరి జోలికి పోయేటోన్ని కానని మీకూడ ఎరికే కద. నేను మీ తోటి కూడ మంచిగనే ఉన్న కద. ఎందుకంత అన్యాయం జేస్తున్నరు. నా ఇల్లు బ్లాస్ట్ చేయకండ్రి. మీ బాంచెనైత. మీ కాల్మొక్త" అన్నాడు వెంకటయ్య ముందు నిల్చున్న వాళ్ళ నాయకుని కాళ్ళు పట్టుకోబోతూ.

"ఎందుకు జేస్తున్నమో తర్వాత జెప్పుతం. మొదలైతే నీ పెండ్లాం పిల్లల్ని బయటకు రమ్మనుపో."

"గవాళ్ళను రమ్మనంగనే యేమైతది బాంచెను! ఇంట్ల గరిశెల ఐదు పుట్ల వడ్లున్నాయి. ఇంకో అర్రల అయిదు బస్తాల బియ్యం ఉన్నయి. బస్తా పెసలున్నయి. బస్తా కందులున్నయి. బస్తా పసుపు

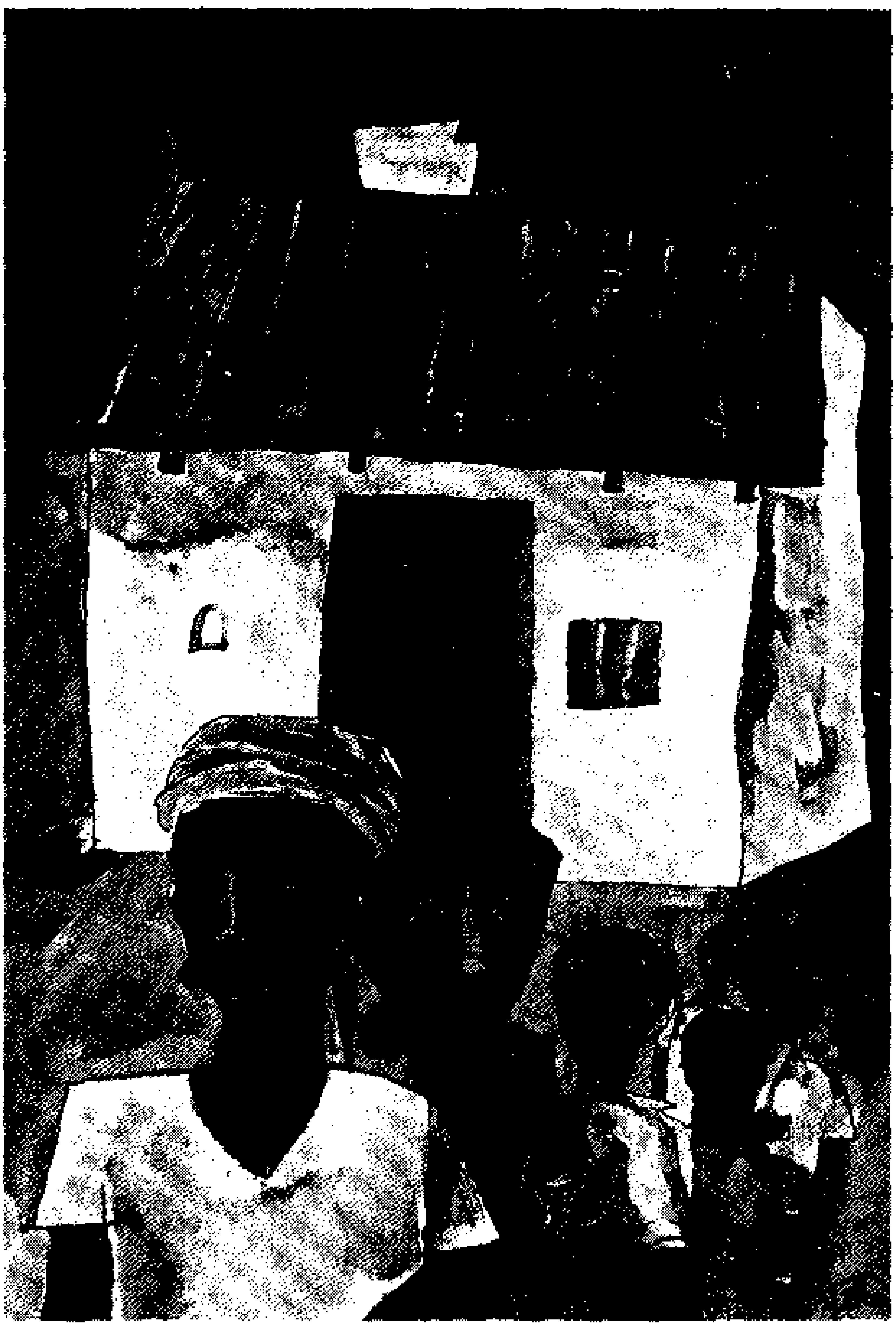

> "కట్టుబట్టలతోటి బయటకు నడుచుడేనా? యేం తెచ్చుకోవద్దా" అడిగింది రాజవ్వ. "ఏం తెచ్చుకో వద్దు. నువ్వు [illegible] బయటకురా" అన్నాడు వెంకటయ్య. పిల్లలు, పెద్దలు కలిసి [illegible] ఆరుగురూ బయటకొచ్చేశారు.

గొమ్ములున్నయి. గవ్వన్నెట్ల రావాలె" అన్నాడు వెంకటయ్య. అతనికి దుఃఖం ఆగలేదు. బోరున ఏడ్వడం మొదలెట్టాడు.

"గయ్యన్ని కాలిపోతయి. ఇంకొక్క క్షణం గిట్లనే దొంగేడ్పులు ఏడ్చుకుంట టైమ్ వేస్ట్ జేసినవంటే నీ పెండ్లాం పిల్లలు కూడా కాలి మసైపోతరు."

"మీ కాళ్ళు పట్టుకుంట బాంచెను. ఒక్క అయిదు నిమిషాల టైమియ్యండ్రి. గా అర్రల సందుకల పదివేల రూపాయలున్నయి. నిన్ననే జీవాలనమ్ము కొచ్చిన. రేపా పైసల్ని బాంకుల కట్టాలె. లోన్ దెచ్చిన. అది వడ్డీతోటి కలిసి పదివేలయ్యిందని, వెంటనే కట్టకపోతే ఇల్లు జప్తు చేస్తమని బాంకోళ్ళు నోటీసిచ్చిండ్రు. మీకాల్మొక్త బాంచెను. నన్నన్యాయం చెయ్యకుండ్రి" అన్నాడు వెంకటయ్య మరోసారి వాళ్ళ నాయకుని కాళ్ళు పట్టుకోబోతూ.

"నీ పెండ్లాం పిల్లలు తప్ప లోపల్నించి బయటికింకేమీ రాదు. నీ ఇంటినే మేం పేల్చేసినంక బాంకోడొచ్చి నీ ఇంటినెట్ల జప్తు చేస్తడు. లోపలున్నోళ్ళను పిల్చుకొస్తవా? మా పని కానిచ్చుకొమ్మంటవా? అంతా రెడీ అయిపోయింది. వైర్లను కలవడమే ఆలస్యం. మాకు టైమ్ లేదు. తర్వాత మమ్మల్నంటే లాభం లేదు."

"లోపలున్నోళ్ళను పిల్చుకొస్త బాంచెను. ఒక్క క్షణం ఆగండ్రి. మీ కాల్మొక్త. నన్నన్యాయం చెయ్యకుండ్రి" అంటూ వెంకటయ్య ఇంట్లో కెళ్ళాడు.

వెంకటయ్యకు యాభైయ్యేళ్ళుంటాయి. ముతక ధోతి కట్టుకొని, బనీను తొడుక్కున్నాడు. బక్క పలచగా ఉంటాడు. అతని కాళ్ళూ చేతులూ వణుకు తున్నయి. అతడు సరిగ్గా నడవలేకపోతున్నాడు. అతని గొంతుపెగిలి మాట రావడం లేదు.

అతడు లోపలకెళ్ళేటప్పటికి అతని భార్య రాజవ్వ మేల్కొనే ఉంది.

"బయట తలుపు కొట్టిందెవరు? నీతోటి మాట్లాడు తున్నోళ్ళెవలు" అందామె భర్తకు ఎదురుగా వెళ్ళి.

"అన్నలు మనిల్లు పేల్చేస్తరట. పిల్లల్ని తోలుకొని నువ్వు దబ్బున బయటికిరా. వాళ్ళు మనకు రెండే రెండు నిమిషాల టైమిచ్చిండ్రు. రెండు నిమిషాల్ల అందరం బయటకు రాకపోతే మనం లోపలున్నానరే ఇంటిని పేల్చేస్తరట."

"వామ్మో! నాయనో... ఇదెక్కడన్యాయం దేవుడో... ఎమ్డాల రాజన్నో! మేం ఎవరికన్యాయం జేసినం రాజన్నో... మా ఇంటినెందుకు పేల్చేస్తరట నాయనో... మనమేమన్న దొరలమా? దాతలమా? కాలం కలిసొచ్చి ఆ ఎమ్డాల రాజన్న దయతోటి నాల్గు రాళ్ళు సంపాయించుకున్నందుకు అందరి కండ్లు మనమీద నేనాయే" అంటూ రాజవ్వ గుండెలు బాదుకుంటూ ఏడ్వసాగింది.

"ఎక్కువ మాట్లాడకు. ఏడ్వకు. పిలగాండ్లను లేపు" అంటూ వెంకటయ్య, "అరేయ్ రాజయ్యా! అరెయ్ శంకరీ... అరేయ్ ఉప్పలయ్య... ఓసేవ్ సరోజన... అందరు దబ్బున లేండ్రి... లేండ్రి." అరచినట్టుగా అన్నాడు వెంకటయ్య

రాజవ్వ కూడా, "అరేయ్ రాజన్నా... శంకరీ... ఉప్పలి... సరోజి... లేవుండ్రి... ఎమ్డాల రాజన్న మన మీద కన్నెర్ర జేసిండు. మనకు కష్టకాలమొచ్చింది. లేండ్రి...లేండ్రి" అంటూ మంచాల మీద పడుకొని గాఢ నిద్రలో ఉన్న వాళ్ళ నల్గురి పిల్లల్ని కుదుపుతూ లేపసాగింది.

వాళ్ళ నల్గురు పిల్లలూ పదిహేను ఎనిమిదేళ్ళ మధ్యలో ఉన్నవాళ్ళే. వాళ్ళు నల్గురూ కళ్ళు నులుము కుంటూ లేచి కూర్చున్నారు. ఆ అర్ధరాత్రి వాళ్ళ అమ్మా, నాన్నలు వాళ్ళనలా అకస్మాత్తుగా ఎందుకు లెమ్మంటున్నారో వాళ్ళకర్థం కాలేదు.

"గిప్పుడెందుకు లేపిండ్రు" అన్నాడు అందరికంటె పెద్దవాడు రాజయ్య.

"అన్నలొచ్చిండ్రురా! మనిల్లు కూలగొడ్తరట. మందుపాతర్లు పెట్టిండ్రట. మనందరం ఈ క్షణం బయటికి వెళ్ళకపోతే మనం ఉండంగనే ఇంటిని పేల్చిపారేస్తరట. లెండ్రి. దబ్బున బయటకి రండ్రి" అన్నాడు వెంకటయ్య.

వాళ్ళు నల్గురూ వెంటనే దిగ్గున లేచి నిల్చుని బయటకు పరిగెత్తుతున్నట్టుగా నడవసాగారు.

"కట్టు బట్టలతోటే బయటకు నడుచుడేనా? యేం తెచ్చుకోవద్దా? సందుకలున్న నా నగలు... నిన్న నువ్వు జీవాలమ్ముకచ్చిన పైసలు. ఏవీ తెచ్చుకో వద్దటా" అంది రాజవ్వ.

"ఏం తెచ్చుకోవద్దట. నువ్వు దబ్బున బయటకురా" అన్నాడు వెంకటయ్య. పిల్లలు, పెద్దలు కలిసి ఆ ఇంట్లో ఉన్న మొత్తం ఆరుగురూ బయటకొచ్చేశారు.

"ఇంట్లో ఏదో క్యాష్ ఉన్నదంటివి కదా. పోయి తెచ్చుకో. అట్లనే ఏమన్నా బంగారం ఉన్నా తెచ్చుకో పోండ్రి. ఇంకో అయిదు నిమిషాల టైమిస్తా" అన్నాడు వాళ్ళ నాయకుడు.

"మీ కాల్మొక్త నాయనో. మీ బాంచెనైత నాయనో మీ కెంత దయ పుట్టిందో నాయనో. మీ కడుప చల్లంగుండ నాయనో. ఎమ్డాల రాజన్న మిమ్ముల చల్లంగ జూస్తడు నాయనో" అంటూ రాజవ్వ, వెంకటయ్య ఇంట్లో ప్రవేశించి ఐదు నిమిషాల్లో తిరిగొచ్చారు.

"వాటినిటివ్వండ్రి. జల్దీ" అన్నాడు వాళ్ళ నాయకుడు వెంకటయ్యనూ, అతని భార్యనూ ఉద్దేశించి.

"వేటిని" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"నీ చేతిలో ఉన్న క్యాష్. నీ పెండ్లాం చేతిలో ఉన్న నగలు. జల్దీ. ఇచ్చేయండ్రి."

"వాటిని మీరే తెచ్చుకొమ్మంటిరి కదా..."

"తెచ్చుకొమ్మంటే వాటిని మీకిస్తమన్నట్టుకాదు. మాకు వాటితో చాలా అవసరముంది. కమాన్ ఇచ్చెయ్యండ్రి."

"కష్టం. గివ్వి మీకెందుకియ్యాలె. ఇల్లు పేల్చేయడమే గాకుంట గివ్వి కూడ తీసుకుంటారా? అసలు మీరు నిజంగా అన్నలేనా? లేక నకిలీలా" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"ఆరెయ్ కాపోడా! ఎక్కువ తక్కువ మాట్లాడిన వంటె కాల్చి పారేస్త... అవ్విటుతే... జల్దీ" అన్నాడు వాళ్ళ నాయకుడు.

వెంటనే వెంకటయ్యా, అతని భార్యా తమ చేతిలో ఉన్న క్యాష్, నగలూ అతని చేతిలో పెట్టేశారు.

"ఇంట్లనైతే ఇగ మనుషులు లేరు కదా" అన్నాడు వాళ్ళ నాయకుడు.

"లేరు" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"కమాన్! ఫినిష్ ది జాబ్" అన్నాడు వాళ్ళ నాయకుడు.

వెంటనే వాళ్ళల్లోంచి ఓ ఇద్దరు కొంచెం దూరం వెళ్ళారు. అక్కడ ఇంటికింది భాగంలోంచి బయటకు తీసుకరాబడిన వైర్లున్నాయి. వాటిని తీసుకొని వాళ్ళ చేతిలో ఉన్న బాటరీకి అంటించారు. అంతే. మరుక్షణంలో దిక్కులు పిక్కటిల్లే బ్రహ్మాండమైన శబ్దమైంది. ఫెళ ఫెళమంటూ ఆ పెంకుటిల్లు అందరూ చూస్తుండగానే నేలమట్టమైపోయింది. ఆ ప్రదేశమంతా పొగతోనూ, దుమ్ముతోనూ నిండి పోయింది. కన్ను మూసి తెరిచేటంతలో ఆ ఇల్లంతా కొన్ని రాళ్ళుగా, కొన్ని ఇటుకలుగా, కొన్ని కర్రలుగా, కొంత మట్టిగా కుప్పకూలిపోయింది. ఇసుకమేడలా కూలిపోతున్న తమ ఇంటిని చూస్తూ వెంకటయ్య, రాజవ్వలు కూడా కుప్పకూలిపోయారు. ఆ ఇల్లు కూలిపోతున్నప్పుడు ఉత్పన్నమైన ఆ భయంకరమైన చప్పుళ్ళు వాళ్ళ గుండెల్లో మారుమోగాయి.

"మా ఇల్లు కూలిపోయింది నాయనో, మా ఇల్లు కూలిపోయింది. మేమెక్కడబోము నాయనో, మేమెక్కడబోం" అంటూ ఆ భార్యాభర్తలిద్దరూ చూస్తున్నవాళ్ళ గుండెలు పగిలేలా రోదించారు. వాళ్ళ నల్గురు పిల్లలు కూడా వాళ్ళ తల్లితండ్రుల్ని కౌగలించుకొని బిగ్గరగా ఏడ్వసాగారు.

బాంబుల మోతతో ఆ చుట్టుపక్కల ప్రదేశమంతా దద్దరిల్లిపోవడంతో నిద్రపోతున్న ఆ ఊరి ప్రజలందరూ లేచి వెంకటయ్య ఇంటికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు.

"ఇదిగో... మేం మీ ఇల్లెందుకు పేల్చేసినమో ఈ కాగితంలో రాసినం. మీ దగ్గరకొచ్చే పోలీసోళ్ళకు, పత్రికలోళ్ళకు ఈ కాగితం చూపించుండ్రి" అంటూ వాళ్ళ నాయకుడు వెంకటయ్య చేతిలో ఓ కాగితాన్ని కుక్కాడు. ఆ తర్వాత వాళ్ళు,

"బూటకపు ఎన్‌కౌంటర్లు – నశించాలి."

"విప్లవం వర్ధిల్లాలి."

"నూతన ప్రజాస్వామ్య విప్లవం – వర్ధిల్లాలి" అన్న నినాదాలు చేసి అక్కడకు కొంచెం దూరంలో ఆగి ఉన్న జీపెక్కి వెంటనే వెళ్ళిపోయారు. అక్కడికొచ్చిన వాళ్ళందరూ, "గీ వెంకటయ్య ఏం పాపం చేసిండని గీయన ఇల్లు పేల్చేసిండ్రు" అంటూ ఒకర్నొకరు ప్రశ్నించుకోవడం మొదలెట్టారు.

వాళ్ళల్లో చదవడం, రాయడం తెలిసిన ఓ యువకుడు వెంకటయ్య చేతిలో ఉన్న కాగితాన్ని తీసుకొని, "పోలీసులు బూటకపు ఎన్‌కౌంటర్లో మా నల్గురు నాయకులను అమానుషంగా హింసించి చంపినందుకు నిరసనగా మేం ఈ ఇంటిని పేల్చేస్తున్నాము" అని అక్కడున్న వాళ్ళందరికీ వినిపించేలా చదివేడు.

పోలీసులకు వాళ్ళ నాయకులను చంపుండ్రని నేను జెప్పిన్నా" అంటూ వెంకటయ్య మరోసారి బోరుమని ఏడ్చాడు.

"గంతగనం ఎందుకు బాధ పడ్తున్నవు వెంకటన్నా? అన్నలు గిట్లొచ్చి ఎవరిల్లన్నా బ్లాస్ట్ చేస్తే సర్కారోళ్ళు బోల్డు డబ్బులిస్తున్నారు. గా డబ్బుల్తోటి నువ్వు ఇంతకంటె పెద్దిల్లే కట్టుకోవచ్చు" అన్నాడు ఆ ఊర్లో టీచర్‌గా పనిచేస్తున్న సోమనర్సయ్య.

"మనూరి సర్పంచ్‌ను పట్టుకో... నీకాయన పైరవి జేసి, నీకు సర్కారోళ్ళ తోటి మస్తు పైసలిప్పిస్తడు" అన్నాడు వెంకటయ్య ఇంటికి దగ్గర్లోనే ఉండె కొమురయ్య.

"సర్పంచ్ నెట్ల పట్టుకోవాలె? ఆయన మనూర్లె ఉంటనే లేడాయె. అన్నల భయానికి ఆయన బొయి పట్నంల ఉంటాండె" అన్నాడు వెంకటయ్య ఇంటి దగ్గరుండే మరో వ్యక్తి వీరయ్య.

"కరీంనగర్‌కు బోతె ఆయనే దొరుకుతడు. నేను తీసికపోతలేనే వెంకటన్న" అన్నాడు ఉప్పలయ్య. ఉప్పలయ్య ఇప్పుడిప్పుడే రాజకీయాల్లో పాల్గొంటూ సర్పంచ్‌కి ఆ ఊర్లో ఏజంట్‌గా పనిచేస్తున్నాడని ఆ ఊర్లో చాలామందికి తెలుసు.

ఇదివరకు ఆ ఊర్లో ఉండె ముఖ్యమైన వాళ్ళంతా ఇప్పుడు ఆ ఊర్ని విడిచిపెట్టి కొందరు హైదరాబాద్‌లోనూ, కొందరు కరీంనగర్లోనూ ఉంటున్నారు.

> వెంటనే వెంకటయ్యా, అతని భార్యా క్యాష్, నగలూ అతని చేతిలో పెట్టేశారు... ఫెళ ఫెళ మంటూ ఆ పెంకుటిల్లు నేలమట్టమైపోయింది... "విప్లవం వర్ధిల్లాలి" అన్న నినాదాలు చేస్తూ వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు అప్పుడప్పుడూ మాత్రమే ఊర్లోకొచ్చి వాళ్ళ పనులు చూసుకొని వెళ్తుంటారు.

"ఇల్లొక్కదానికే కాదు, ఇంట్లో ఉన్న ధాన్యం, ఇతర వస్తువులకూ్కడా ప్రభుత్వం నష్టపరిహారం చెల్లిస్తుంది. నువ్వేం రంది పెట్టుకోకు వెంకటన్నా! పోయినదానికంటె ఎక్కువే వసూలు చేద్దాం" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

అయ్యో ఉప్పలన్నా! ఏం జెప్పమంటావే. శనీశ్వరుడు నానెత్తి మీదనే కూర్చున్నడు. పోయి పోయి నేను నిన్ననే నా జీవాలను అంగడికి తోలుకపోయి అమ్ముకచ్చిన. గా పైసల్ని రేపు బాంకుల తీసుకున్న అప్పుకింద కడదామనుకున్న. అవి పోయినయి. మా రాజవ్వ మీది పది తులాల బంగారు నగలు పోయినయి. పదిపుట్ల వడ్లు పోయినయి. బియ్యం పోయినయి. పెసల్లు పోయినయి. సర్వనాశనం అయిపోయిన..." అంటూ ఉప్పలయ్యను కౌగలించుకొని ఏడ్చాడు వెంకటయ్య.

"ఏమేం పోయినాయో మంచిగ యాది జేసుకొని రేపు సర్కారోళ్ళొచ్చినప్పుడు చెప్పు" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"చెప్తే పోయినయన్నిస్తరా" అడిగింది అక్కడే ఉన్న ఓ ముసలావిడ.

"ఎందుకియ్యరు? మన ధన, మాన, ప్రాణాలను కాపాడే బాధ్యత సర్కారోళ్ళది. దాంట్లె ఏది పోయినా ప్రభుత్వం మనకు నష్ట పరిహారం చెల్లించాలె" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"గిది బాగనే ఉన్నదే. గిట్లని నాకెరుకనే లేదు" అందా ముసలావిడ.

ఉప్పలయ్య చెప్పిన మాటలు వినగానే అక్కడ కొచ్చి వెంకటయ్య మీద, అతని భార్య మీద సానుభూతి చూపిస్తున్న వాళ్ళందరి హృదయాల్లో వాళ్ళకు తెలియకుండానే ఈర్ష్య భావం పొడసూపింది.

అయినా, అందరూ వెంకటయ్య పట్ల తమ ప్రగాఢమైన సానుభూతిని తెలియజేసి ఎవరిండ్లకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోవడం మొదలెట్టారు.

"పాపం వెంకటయ్య ఇప్పుడిప్పుడే కాస్త రెపరెపమంటాండు. ఈ దెబ్బతో వాని పని ఖతం" అన్నాడు అనపురం కొమురయ్య.

"గట్లెందుకంటున్నవు? తంతె బూర్లబుట్టల పడ్డట్టు ఇయ్యాళ రేపు అన్నలు ఇండ్లను బ్లాస్ట్ చేసినోళ్ళ పని కూడ బాగనే ఉంటున్నది. పైరవి మంచిగ జేసుకోవాలెగని మస్తు పైసలొస్తయట" అన్నాడు కునెబోయిన వీరయ్య. వీళ్ళిద్దరూ వెంకటయ్యింటికి చెరో పక్కన ఉంటారు. అనపురం కొమురయ్య, అనపురం వెంకటయ్య ఇద్దరూ చిన్నాయన పెద నాయన కొడుకులే.

"గట్లయితే అన్నలు మనిండ్లు బ్లాస్ట్ చేసినా మన దశ తిరుగుతుండెనేమో. అన్నలు గా పనన్న చెయ్యరైరి" అన్నాడు కొమరయ్య.

"ఈసారి అన్నలు మనూరికొచ్చినప్పుడు మా ఇండ్లు కూడ పేల్చేయండ్రి అని అడుగుదాం" అన్నాడు వీరయ్య.

"మనం వెంకటిగానోలె కాస్త తెల్లంగ పుల్లంగ లేం గద... వాళ్ళు మనిండ్లెందుకు పేల్చేస్తర్లే... వెంకటిగానికి వాని పెండ్లాంతోటి మస్తు ఆస్తొచ్చిందిలే. వాని మామకు మగ పోరగాళ్ళు లేరు గద. గట్లొచ్చిన పైసల తోటి వాడు అక్కడ కొంత భూమి, ఇక్కడ కొంత భూమి కొనుక్కొని పైకొచ్చిండు" అన్నాడు కొమురయ్య.

"గదే వాడు చేసిన తప్పు. మనూరి దొరోళ్ళు భూమిలమ్ముకొని పట్నం బొయిరి. వాళ్ళ భూములు కొనొద్దని అన్నలు చెప్పినా వినకుంట వీడు దొరోళ్ళు అమ్మిన భూములు కొన్నడు. గది మనసుల పెట్టుకునే గిప్పుడు అన్నలు వీని ఇల్లు కూలగొట్టిండ్రు" అన్నాడు వీరయ్య. అలా మాట్లాడుకుంటూ వాళ్ళు వాళ్ళ ఇళ్ళల్లోకెళ్ళిపోయి పడుకున్నారు.

"నువ్వేమన్న జెప్పు. గీ ఇండ్ల కూలగొట్టుడైతే యేం బాగలేదు. ఎక్కన్నో పోలీసులు వాళ్ళోళ్ళను ఎన్‌కౌంటర్ జేస్తే వీళ్ళొచ్చి గిక్కడ గీ వెంకటయ్య ఇల్లు కూలగొడ్తె యేమొస్తది" అన్నాడు సోమనర్సయ్య – ఆ ఊరి స్కూల్లో పని చేసే టీచర్– అతనితో పాటు అదే స్కూల్లో పనిచేసే విక్రమ్ కుమార్‌తో.

"ఏమొస్తదని కాదు. సమ్ సార్టాఫ్ ప్రొటెస్ట్. పోలీసులు బూటకపు ఎన్‌కౌంటర్లు చేసుడు తప్పు కాదా" అన్నాడు విక్రమ్ కుమార్.

"తప్పే. అది తప్పే. ఇది తప్పే."

"అంతే మరి. విప్లవకారులెప్పుడూ హింసకు ప్రతి హింస చేస్తారే తప్ప, తామే హింసను ప్రారంభించరు."

"ఏం విప్లవకారులో యేమో. విప్లవం వస్తుందని నువ్వు నమ్ముతున్నావా?"

"విప్లవం వచ్చి తీరుతుంది. విప్లవం అనివార్యం. ఈ కుళ్ళిన వ్యవస్థనూ, భ్రష్టుపట్టిన వ్యవస్థనూ సమూలంగా బ్లాస్ట్ చేస్తే తప్ప నూతన సమ సమాజం ఆవిర్భవించదు. అందుకే ఇలాంటి బ్లాస్ట్‌లు ఎన్నో జరిగితే తప్ప ఈ ఫ్యూడల్ వ్యవస్థ మొత్తం బ్లాస్టయిపోదు."

"సరె పోనీయ్... ఇంటిని బ్లాస్ట్ చేసిండ్రు... ఇంట్లో ఉన్న కాష్‌ను, బంగారాన్ని తెచ్చుకొమ్మని చెప్పి, దాన్ని కూడా వాళ్ళే తీసుకోవడమేమిటి?"

"తీసుకుంటారు. ఈ పైసల్ని వాళ్ళేమన్నా తమ సొంతానికి వాడుకుంటరనుకుంటున్నావా? వాళ్ళకెన్ని ఖర్చులున్నాయో మనకు తెలును కదా! ఆ ఖర్చులన్నీ ఎక్కన్నించొస్తయి? ఈ డబ్బుల్నేమన్న ఈ వెంకటయ్య న్యాయంగ చెమటోడ్చి సంపాయించిండా? మామగారి ఆస్తి వచ్చి పడ్తే పెద్దోడయ్యిండు."

వాళ్ళిద్దరూ అలా మాట్లాడుకుంటూ ఆ ఊరి స్కూలు దగ్గరే ఉండే వాళ్ళ ఇళ్ళల్లోకెళ్ళి పడుకున్నారు.

ఆ మర్నాడు ఆ ఊరికి పోలీసులొచ్చారు.

పత్రికలవాళ్లొచ్చారు. కూలిపోయిన వెంకటయ్య ఇంటిని ఫోటోలు తీశారు. ఇంటికింద ఎక్కడెక్కడ జిల్లెటిన్ స్టిక్స్ ఎన్నెన్ని పెట్టారో పరిశీలించారు. వాళ్ళ వెంట పేలుడు పదార్థాలను స్టడీ చేసే నిపుణుల్ని కూడా తీసుకొచ్చారు.

ఆ తర్వాత డి.ఎస్.పి ఆ ఊరి పంచాయతీ బోర్డు ఆఫీసులో కూర్చుని వెంకటయ్యను ఇంటరాగేట్ చేశాడు. అతనితోపాటు ఇంకో ఇద్దరు ముగ్గురు పోలీసాఫీసర్లు కూడా ఉన్నారు. ఆ ఊరి సర్పంచ్ కూడా తెల్లారేటప్పటికి ఆ ఊరు చేరుకున్నాడు ఆ ఊరి ఇతర ముఖ్యులు, కొందరు యువకులూ, పోలీసులూ ఎక్కడికి వెళ్తే అక్కడికి వెళ్ళి వాళ్ళు చేస్తున్న పనుల్ని గమనించారు.

వెంకటయ్యను పంచాయతి బోర్డు ఆఫీసు దగ్గరకు పిలిపించారు. అతడు లోపలకు వెళ్ళగానే, "నీ పేరేనా అనపురం వెంకటయ్య" అన్నాడు లోపల కూర్చొని ఉన్న డి.ఎస్.పి రాఘవరావు.

"అవునయ్యా" అన్నాడు చేతులు జోడించుకొని నిల్చున్న వెంకటయ్య.

"రాత్రి వాళ్ళొచ్చి బ్లాస్ట్ చేసింది మీ ఇంటినేనా?"

"అవునయ్యా."

"రాత్రి ఎన్ని గంటల కొచ్చిండ్రు?"

"అర్ధరాత్రి దాటిందయ్యా టైమ్ చూళ్ళేదు."

"ఎంతమందొచ్చిండ్రు?"

"ఆర్గురున్నరయ్యా."

"వాళ్ళను గుర్తుపడ్తావా?"

"చీకట్ల చూసిన... గుర్తుపట్టలేనయ్యా."

"వాళ్ళను నువ్వెప్పుడన్న ఇదివరకు చూసినవా?"

"చూసిన గుర్తు లేదయ్యా."

"మీ ఊరికి అన్నలెప్పుడొచ్చినా వాళ్ళకు నువ్వే షెల్టరిస్తవట కద. నిజమేనా?"

"గవాళ్ళకు నేనెందుకు షెల్టరిస్తనయ్యా."

"ఎందుకిస్తవో నీకె తెల్వాలె. షెల్టరిచ్చి నోని ఇంటినే కూలగొట్టిండ్రు. వాళ్ళెటువంటోళ్ళో ఇప్పుడన్న నీకు ఎరుకైందా?"

"ఏమొ దొర... నాకేం ఎరుకలేదు."

"వాళ్ళకూ నీకూ దోస్తీ బాగనే ఉందని మాకు రిపోర్టులొచ్చినయ్. నువ్వు వాళ్ళకు చందాలిచ్చినవట. అన్నం పెట్టినవట. షెల్టరిచ్చినవట..."

"వాళ్ళకు చందాలిచ్చినమాట నిజమే. అన్నం పెట్టిన మాట కూడా నిజమే. గీ ఊర్లె ఉన్న మోతుబరి రైతులల్ల వాళ్ళకు చందాలివ్వనోళ్ళెవరో చెప్పమనుండ్రి. అన్నం పెట్టనోళ్ళెవరో చెప్ప మనుండ్రి. ఎవ్వర్నో ఎందుకు. మా ఊరి సర్పంచ్‌నే చెప్పమనుండ్రి. చందాలు గాయనే వసూలు చేసి అన్నలకిచ్చిండు."

"మీ ఊర్లె వాళ్ళకెవరెవరు చందాలిచ్చిండ్రో వాళ్ళందరి పేర్లు చెప్పు."

"గవాళ్ళ పేర్లను నా నోటితోటే ఎందుకు చెప్పిస్తరు? నేను కంటు కావాల్ననా... ఇల్లు కూలిపోయి నేనేడుస్తుంటె నన్ను గిట్లడుగుతరేంది?"

"నువ్వు వాళ్ళకు చందాలిచ్చినవు. షెల్టరిచ్చినవు. నీ ఇల్లు ఊరి బయటుంది కాబట్టి వాళ్ళకు బలే కలిసొచ్చింది. నువ్వు వాళ్ళతోటి ఇంత దోస్తీ చేసినా వాళ్ళు నీ ఇల్లే కూలగొట్టిండ్రు. ఎందుకంటవు?"

"ఎందుకో నాకెట్ల తెలుస్తదుండీ? ఎక్కన్నో మీ పోలీసోళ్ళు వాళ్ళోళ్ళను చంపిండ్రట. ఆ కోపం వాళ్ళు నా ఇంటి మీద చూపిచ్చిండ్రు. ఉరిమి ఉరిమి [illegible]"

"ఆ ఇంటిని నువ్వే కట్టిచ్చినవా?"

"అవును. నేనే కట్టిచ్చుకున్న. మా నాయిన ఊరి మధ్యలున్న పాతింట్ల ఉండెటోడు. అది పూర్తిగ పాడుబడిపోయింది. దాన్ని వదిలిపెట్టి మొన్న మొన్ననే నేను ఈ ఇల్లు కట్టించుకున్న."

"దాని విలువ ఎంతుంటదంటవు?"

"ఎట్ల చెప్పొస్తదుండీ..."

"అందాజెంబడి చెప్పు."

"మూడు లక్షలుంటది కావొచ్చు."

"గా పెంకుటింటికి మూడు లక్షలయితదా?"

"ఇంట్ల ఓ పది వేల రూపాయల పైసలు, పది తులాల బంగారం ఉండె. గవ్వి కూడ వాళ్ళే పట్టుకపోయిండ్రు."

"మంచి పని జేసిండ్రు. మీకు గట్లనే గావాలె."

డి.ఎస్.పి అడుగుతున్న ప్రశ్నలకు వెంకటయ్య ఇస్తున్న జవాబుల్ని మఫ్టీలో ఉన్న ఓ పోలీసాఫీసర్ ఓ రిజిస్టర్‌లో రాయడాన్ని వెంకటయ్య గమనించాడు. డి.ఎస్.పి ప్రశ్నలడగడం పూర్తిచేశాక ఆ రిజిస్టర్లో వెంకటయ్యను సంతకం పెట్టమన్నారు. వెంకటయ్య

దాని మీద తన వేలిముద్ర వేశాడు.

పోలీసులొచ్చి వెళ్ళిపోయిన మర్నాడే ఎం.ఆర్.ఓ వచ్చాడు. కూలిపోయిన ఇంటి చుట్టూ తిరిగాడు. స్కేలుతో ఆ ఇంటి పొడుగును, వెడల్పును కొలిపించాడు. గ్రామ పెద్దల్ని పిలిపించి, పంచనామా చేయించాడు. ఎం.ఆర్.ఓ ఊర్లోకొచ్చినప్పుడు ఆ ఊరి సర్పంచ్ కూడా అతని జీపులోనే వచ్చాడు. ఎం.ఆర్.ఓ తన రిపోర్టును ఆర్.డి.ఓకు పంపిస్తానని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తర్వాత చాలా రోజుల దాకా మళ్ళీ ఎవరూ వెంకటయ్య ఇంటి వైపు రాలేదు. ఆ కూలిపోయిన ఇంటి వెనకనే వెంకటయ్య ఓ గుడిసెను నిర్మించుకొని దాంట్లోనే తన కుటుంబంతో ఉండసాగాడు.

* * *

"నువ్వు గిట్ల గీ గుడిసెల ఏడ్చుకుంట కూకుంటె నిన్నెవ్వడు జూస్తడు" అంటూ ఓ రోజు వెంకటయ్య దగ్గరకు ఉప్పలయ్య వచ్చాడు.

"మరేం జెయ్యమంటవు? సర్కారోళ్ళొచ్చి పైసలిస్తరంటివి కద. ఏరి? ఎవ్వడు ఇటు మొఖా నొచ్చిన పాపాన పోలేదు కద" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"నువ్వు గిట్ల ఇంట్ల కూకుంటె నీ దగ్గరికెవ్వడు రాడు" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"ఇంట్ల కూకోక ఏం జెయ్యమంటవు" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"పట్నం బోవాలె, నాయకులను కలవాలె. పైరవిజేసి నీ పైలు కదిలేటట్టు జెయ్యాల. గట్ల జేస్తెనే నీకేమన్న పైసలొస్తయి" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"పట్నంల నాకెవ్వడెరుకలేదు. ఎవ్వని దగ్గరకి పొమ్మంటవు? నా మొఖం ఎవ్వడు జూస్తడంటవు?"

"నేనున్న గదనే వెంకటన్న. కరీనగరం పోదాం. మన సర్పంచ్‌ను పట్టుకుందాం. అన్నీ ఆయనే చూసుకుంటడు" అన్నాడు ఉప్పలయ్య లోపల్నించి వాళ్ళిద్దరి మాటల్ని వింటున్న వెంకటయ్య భార్య వెంకటయ్యను లోపలికి రమ్మని పిలిచింది.

"ఇంకేం ఆలోచించకుంట ఉప్పలయ్యతోటి బొయ్యి సర్పంచ్‌ను కలిసిరా పో" అంది. వెంకటయ్య బయటకొచ్చి, "సర్పంచ్ దగ్గరికి ఎప్పుడు పోదామంటవు" అన్నాడు.

"నువ్వెప్పుడంటె గప్పుడే."

"రేపు మబ్బుల్ల పోదామా"

"పోదాం. పైసలు తయారుజేసుకో."

"ఎన్ని పైసలయితయంటవు?"

"ఓ వెయ్యి రూపాయలు తయారుజేసుకో. కోడి కూత పొద్దుండగనే లేచి మా ఇంటికి రా..."

"వెయ్యి రూపాయలా!" వెంకటయ్య నోరు తెరిచాడు.

"పట్నం బోవుడంటె ఏందనుకున్నవు? వట్టిగనే పనయితదనుకుంటున్నవా? దేనికైనా పైసలు బెట్టాలె. ఇప్పుడు ఖర్చుబెడ్తేనే రేపు మల్ల నీకు పైసలొస్తయి. వట్టిగనే వస్తయను కుంటున్నవా?"

"గట్లనేలే. నేను పైసలు తయారు జేసుకోని నువ్వన్నట్టే కోడి కూత పొద్దుండగనే నీ దగ్గరకస్త" అన్నాడు వెంకటయ్య.

కాసేపు వేరే విషయాలు కూడా మాట్లాడి ఉప్పలయ్య వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ మర్నాడు వెంకటయ్య తెలతెలవారుతుండగానే లేచి ఉప్పలయ్య ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఇద్దరూ కలిసి ఆ ఊరికి నాలు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉండే మెయిన్ రోడ్డు దగ్గరకు నడుచుకుంటూ వచ్చారు. అక్కడికి కరీంనగర్‌కు వెళ్ళే బస్సొచ్చింది. ఆ బస్సెక్కి ఉదయం ఎనిమిదింటి వరకే వాళ్ళు కరీంనగర్ చేరారు. వెంకటయ్యను ఉప్పలయ్య ఆటో ఎక్కించి ఓ హోటల్‌కు తీసుకెళ్ళాడు. ఆ హోటల్లో ఓ రూమ్ తీసుకున్నారు. ఉప్పలయ్య స్నానం చేసి, వెంకటయ్యను కూడా స్నానం చెయ్యమన్నాడు. తర్వాత టిఫిన్ తెప్పించాడు. ఆ తర్వాత హోటల్లోంచి బయటకొచ్చి ఆటో మాట్లాడుకొని సర్పంచ్ ఇంటికెళ్ళారు. వాళ్ళు వెళ్ళేటప్పటికి సర్పంచ్‌గారు ఇంట్లో లేడు.

"ఎక్కడకు బోయిండ"ని ఉప్పలయ్య సర్పంచ్ భార్యనడిగితే, "పొద్దున్నే ఎవరో వచ్చి ఆయన్ను మనూరికే తీసుకపోయిండ్రని చెప్పింది. "ఎప్పుడొస్త రంటే, సాయంత్రం అయితది కావొచ్చు" అందామె.

మళ్ళీ ఆటో ఎక్కి వాళ్ళిద్దరూ హోటల్‌కొచ్చారు. ఉప్పలయ్య రెండు మీల్స్‌కు ఆర్డరిచ్చాడు. భోజనం చెయ్యగానే ఉప్పలయ్య తెల్లగా తళతళ మెరుస్తున్న బెడ్ మీద పడుకొని హాయిగా గురకపెడ్తూ నిద్రపోయాడు. మరో బెడ్ మీద పడుకున్న వెంకటయ్యకు ఎంతకూ నిద్ర రాలేదు.

ఆ సాయంత్రం కూడా వాళ్ళకు సర్పంచ్ కలవలేదు.

వాళ్ళు మళ్ళీ హోటల్‌కొచ్చారు. ఉప్పలయ్య ఆ టౌన్లో ఉన్న తన దోస్తులకు కొందరికి ఫోన్లు చేసి, వాళ్ళను తాను దిగిన హోటల్‌కు రమ్మన్నాడు. వాళ్ళొచ్చాక బ్రాంది సీసాలు, సోడాలు, చికెన్లు, మటన్లు తెప్పించాడు. అందరూ తిన్నారు, తాగారు. వాళ్ళతో పాటు వెంకటయ్య కూడా తిన్నాడు–తాగాడు. ఆ ఖర్చంతా వెంకటయ్యనే భరించమన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"వీళ్ళందరూ మనకు కావలసినోళ్ళే. రేపు నీ ఫైలు కదల్నాలంటె వీళ్ళందరి మద్దతు గావాలె. అందుకే వీళ్ళకు పార్టీ ఇచ్చిన" అన్నాడే ఉప్పలయ్య బయట్నుంచి వచ్చినవాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక.

ఆ మర్నాడు ఉదయం ఎనిమిది గంటలకే సర్పంచ్ ఇంటికి వెళ్ళారు. సర్పంచ్ ఇంట్లోనే ఉన్నాడు.

"నిన్న నేను మునూర్లోనే ఉన్న గద. గీ వెంకటయ్యను నేను నిన్న మునూర్లోనే కలిసెటోన్ని గద. ఇక్కడికెందుకు తీసకొచ్చినవ్" అన్నాడు సర్పంచ్ రాజిరెడ్డి ఉప్పలయ్యను. వెంకటయ్యను చూడగానే ముఖం చిట్లించి.

"మీరు నిన్న మునూరికొస్తున్నట్లు నాకు ఎరుకలేదు" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"ఎరుకలేకపోవుడేంది! బుధవారం వస్తనని నీకు చెప్తిని గద. నువ్విప్పుడు గిట్లాటి పనులే జేస్తవు. అనవసరంగ వెంకటయ్య తోటి ఖర్చు పెట్టిచ్చినవు" విసుగ్గా అన్నాడు సర్పంచ్.

"మీరొచ్చేది వచ్చే బుధవార మనుకున్న. ఈ బుధవార మనుకోలేదు. అయినా, మేం నిన్నొచ్చుడు మంచిదే అయింది లేండ్రి. రేపు ఈయన ఫైలు చూసెటోళ్ళందర్ని కలిసినం లేండ్రి" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"అసలు సంగతేందో చెప్పు."

"మన వెంకటయ్య ఇంటిని అన్నలు బ్లాస్ట్ చేసి రెండు నెలలయిపాయె. ఆయనకు నష్టపరిహార మేమన్న ఇప్పిచ్చుడం లేదా" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"ఎందుకు ఇప్పించొద్దు? తప్పకుంట ఇప్పియ్యాలె. ఇంజనీరొచ్చి వాల్యూయేషన్ చేసిండా" అన్నాడు సర్పంచ్.

"రెండుమూడు సార్లు పోలీసులు మాత్రం వచ్చి పోయింండ్రు. గంతే. ఇంకెవ్వరు రాలె" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"పోలీసులు కాదులే. ఆర్ అండ్ బి ఏ.ఇ రావాలె. ఈ.ఈ రావాలె. వాల్యూయేషన్ జరగాలె. అప్పుడే నీ ఫైలు కదుల్తది. నేనియ్యాళ మన ఎం.ఎల్.ఏ సాబ్‌ను కలిసి ఆర్ అండ్ బి ఈ.ఈకి ఫోన్ జేపిస్త. వాల్యూయేషన్ జర ఎక్కువ జరిగేటట్లు చూడమని చెప్పుత. రెండు మూడు రోజులల్ల ఆర్ అండ్ బి వోళ్ళు వస్తరు. వాళ్ళ తోటి జర మంచిగ రాయించుకోండ్రి" అన్నాడు సర్పంచ్.

"నేను వాళ్ళ తోటి మంచిగనే రాయిస్తగని మీరైతే వాళ్ళను తొందరగ పంపించుండ్రి" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"తొందరగనే పంపిస్త పోండ్రి. ఎం.ఎల్.ఏ సాబ్‌తోటి ఒక్క ఫోన్ చేపిస్తే వాడే ఉచ్చపోసుకుంట ఉరికొస్తడు. నాకు జర సిటీకి పొయ్యే పనిబడ్డది. బయిల్దేరుతున్న. అక్కన్నే ఎం.ఎల్.ఏ సాబ్‌ను సుత కలుస్త. మీరింక పోయిరాండ్రి" అన్నాడు సర్పంచ్ లేచి నిల్చొని.

ఉప్పలయ్య, వెంకటయ్య ఆయనకు నమస్కారం చేసి బయటకొచ్చారు. హోటల్ రూమ్ ఖాళీ చేసి బస్సు స్టేషన్‌కొచ్చి బస్సెక్కి మెయిన్ రోడ్డులో ఉన్న వాళ్ళూరి బస్‌స్టాప్‌లో దిగి నాల్గు కిలోమీటర్లు నడిచి వాళ్ళూరు చేరుకునేటప్పటికి మధ్యాహ్నం దాటింది.

బస్సులో కూర్చున్నాక వెంకటయ్యతో ఉప్పలయ్య, "రేపు ఆర్ అండ్ బి ఇంజనీర్ వచ్చినప్పుడు మీ ఇంట్ల బ్లాస్టింగ్ జరిగినప్పుడు ఏమేం వస్తువులున్నయో జర జాగ్రత్తగ చెప్పు. కలర్ టీవీ, ఫ్రిజ్, గ్రైండర్, వాషింగ్ మెషీన్ - ఇయ్యన్నీ ఉన్నయని చెప్పు. అట్లనే ఇంటికి పెట్టిన కర్రంతా టేకు కర్రే అని చెప్పు. బునాది పది ఫీట్ల వరకు తవ్వించిన్నని చెప్పు. ఇంకా బట్ట, బాతా, బోళ్ళు, కుర్చీలు, బెంచీలు చాలా పోయినయని చెప్పు. సమఝయిందా" అన్నాడు.

"కలర్ టీవీలు, ఫ్రిజ్‌లు మా ఇంట్లెక్కడున్నయి" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"ఉన్నయో, లేవో. గది నీకు అనవసరం. ఉన్నయని నేను చెప్పమంటున్న గదా. నేను చెప్పమన్నట్లు చెప్పితెనే రేపు నీకేమన్న పైసలొస్తయి" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"నువ్వు చెప్పమన్నట్టే చెప్పుత. నాదేం పోయింది" అన్నాడు వెంకటయ్య విషయం అర్థం చేసుకుని.

వారం రోజుల తర్వాత ఆర్ అండ్ బి ఏ.ఇ వచ్చాడు. ఇంటి నంతా కొలిపించాడు. కూలిపోయిన ఇంట్లో ఉన్న ఇటుకల్ని, కర్రల్ని, రాళ్ళనీ, వంట పాత్రల్ని, బట్టల్ని, ఫర్నిచర్‌నీ పరీక్షించాడు. వివరాలు రాసుకున్నాడు

వారం రోజుల తర్వాత ఆర్ అండ్ బి ఏ.ఇ వచ్చాడు. ఇంటినంతా కొలిపించాడు. కూలిపోయిన ఇంట్లో ఉన్న ఇటుకల్ని, కర్రల్ని, రాళ్ళనీ, వంట పాత్రల్ని, బట్టల్ని, ఫర్నిచర్‌నీ- అన్నింటినీ పరీక్షించాడు. వెంకటయ్యను చాలా ప్రశ్నలడిగాడు. ఇంట్లో ఎన్నెన్ని వంట పాత్రలు న్నాయో, వాట్లో ఇత్తడివి ఎన్నో, స్టీలువి ఎన్నో మొదలైన వివరాలన్నీ వెంకటయ్యనడిగి రాసుకున్నాడు. కర్రను పరీక్షించి అది టేకుదేనని నిర్ధారించాడు. ఎలక్ట్రానిక్ గూడ్స్ ఏమేం ఉన్నాయో అడిగాడు. వెంకటయ్య కలర్ టీవీ, ఫ్రిజ్ మొదలైనవన్నీ ఉన్నా యని చెప్పాడు. అవి ఏ కంపెనీలవో అడిగాడు. పక్కనే ఉన్న ఉప్పలయ్య కంపెనీలను గురించి, వాటి ధరల్ని గూర్చి చెప్పడమే కాకుండా, వాటి బిల్స్‌ని కూడా వెంకటయ్య ద్వారా ఆర్ అండ్ బి వాళ్ళకు అందేట్టుగా చేశాడు. అన్నీ వివరంగా రాసుకొని ఏ.ఇ, అతనితో వచ్చిన ఇతర ఆర్ అండ్ బి అధికారులు వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళు వెళ్ళేముందు "ఇంటిని ఇన్సూర్ చేశారా" అని అడిగితే, వెంకటయ్య "చెయ్యలే"దన్నాడు. తన వాల్యూయేషన్ రిపోర్టును ఈ.ఈకి సబ్‌మిట్ చేస్తానని, అక్కణ్ణించి అది డీ.ఇకి వెళ్తుందని ఏ.ఇ ఉప్పలయ్యకు చెప్పాడు. ఈలోగా వెంకటయ్య తన ఇంటిని ఇన్సూర్ చెయ్యలేదని ఆ జిల్లాలో ఉన్న నాల్గు ఇన్స్యూరెన్స్ కంపెనీవాళ్ళ నుండి సర్టిఫికెట్లు తెచ్చుకోవాలని చెప్పాడు.

ఆ మర్నాడు ఆ ఊర్లో ఉండే అపొజిషన్ పార్టీ లీడర్ పోచయ్య వచ్చి వెంకటయ్యను కలిశాడు.

"ఏమే వెంకటన్న! నష్టపరిహారం కోసం పైరవీ జోరుగా చేస్తున్నవట కద" అన్నాడు పోచయ్య.

"అంతా గా ఉప్పలయ్యే చేస్తున్నాడు. నేనేం జేస్తలేను" అన్నాడు వెంకటయ్య.

ఇద్దరూ ఇంటి బయటున్న వేపచెట్టు కింద మంచం వేసుకొని కూర్చున్నారు.

"నీ ఇల్లు మొత్తం టేకు కర్రతోటే కట్టిచ్చినవా? నీ ఇంట్ల కలర్ టీవీలు, ఫ్రిజ్‌లు ఉండెనా? గవ్వన్ని నీ ఇంటికెప్పుడొచ్చినయే వెంకటన్న. నాకు తెల్వక అడుగుతాను, ఏమనుకోకు" అన్నాడు పోచయ్య.

"ఇండ్ల అనుకునుడేమున్నదిలే. ఉప్పలయ్య గట్ల చెప్పమన్నడు. గట్ల చెప్పితెనే నాల్గు పైసలొస్తయట. గందుకే నేను గట్ల చెప్పిన" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"వాడెట్ల చెప్పమంటే గట్ల చెప్పుతవా? వాడు గడ్డి తినమంటే తింటవా? చెప్పంగనే అయిపోయిందను కున్నవా? ఇల్లు అలకంగనే పండగైపోయిందను కుంటున్నవా? వానింట్ల టీవీ లేదు గీవీ లేదు. ఫ్రిజ్ లేదు గ్రిజ్ లేదు. వాడు పెట్టింది టేకు కర్ర కాదు వేప కర్ర అని నేను రేపుబోయి ఆర్ అండ్ బి వోళ్ళకు దరఖాస్తు ఇచ్చొస్త. గవర్నమెంట్ సొమ్ము పుణ్యాని కొస్తొందని ప్రతొక్కడు తిందామనుకునెటోడే. గట్లాటి

లుచ్ఛాపనుల్ని నేను సాగనిస్తననుకోకు. ఉప్పలయ్యగాన్నీ, సర్పంచ్‌గాన్ని పట్టుకోంగానే నీ పనులన్నీ అయిపోయినవనుకోకు. అబద్ధం చెప్పినందుకు నిన్ను జైళ్ళ బెట్టిస్త. ఏమనుకుంటున్నావో" అంటూ పోచయ్య గబుక్కున లేచి నిల్చొని వెళ్ళిపోయాడు.

"అన్నా... పోచన్నా... గంత కోపమెందుకే పోచన్నా" అంటూ పిలుస్తున్న వెంకటయ్య మాటల్ని వినిపించుకోకుండానే పోచయ్య వెళ్ళిపోయాడు.

వెంకటయ్య వెంటనే ఉప్పలయ్య దగ్గరకు పరిగెత్తాడు. అప్పుడు ఉప్పలయ్య ఇంట్లోనే ఉన్నాడు.

"గా పోచయ్య మన మీద కారాలు మిరియాలు నూరుతాండు. ఆర్ అండ్ బి వోళ్ళతోటి అబద్ధం చెప్పినందుకు నన్ను జైళ్ళ బెట్టిస్తడట" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"వాని బొంద. వానితోటేమయితది. మొన్నటి ఎన్నికలల్ల వాన్ని, వాని పార్టీని చిత్తుచిత్తుగ ఓడిస్తిమి. అయినా, వానికి బుద్ధి రాలేదు. రాజకీయం వదిలిపెట్టి చప్పుడు జేక ఇంట్ల కూర్చుంటడనుకున్న. వానికిజ్జత్ లేదు. మల్ల రాజకీయం జేస్తనని వస్తున్నడు" అన్నాడు.

"వానితోటి మనకు పంచాయితెందుకు? మా ఇంట్లో టీవీ లేదు, ఫ్రిజ్ లేదు, మేం పెట్టింది ఓటకు కర్ర కాదని మనం బొయి ఆర్ అండ్ బి వోళ్ళకు చెప్పొద్దాం పా" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"అంతయిపోయినంక గా లుచ్ఛాగాడొచ్చి బెదిరియ్యంగనే నువ్వు గిట్ల బెదురుడేంది? వాడేం జెయ్యలేడు. పైనించి కింది దాక అందరూ మా పార్టీవోళ్ళే. కావాల్నంటె గా పోచయ్యగానికూడా ఇంత మేత పడేద్దాం. వాడే నోరు మూసుకుంటడు. నువ్వేం భయపడకు. పోచయ్యగాని నోరు మూయించే భారం నాది" అన్నాడు ఉప్పలయ్య. వెంకటయ్య మరో మాట మాట్లాడకుండా ఇంటికి తిరిగొచ్చాడు.

వారం రోజుల తర్వాత వెంకటయ్యను ఉప్పలయ్య మరోసారి టౌన్‌కు తీసుకెళ్ళాడు. మళ్ళీ అదే హోటల్లో రూమ్ తీసుకున్నారు. భోజనం చేశాక ఇద్దరు కలిసి ఆర్ అండ్ బి ఆఫీసుకు వెళ్ళారు. ఉప్పలయ్య అక్కడ చాలామందిని కలిశాడు. తర్వాత ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీవాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళారు. సాయంత్రం వరకు పని పూర్తిచేసుకుని ఇద్దరూ మళ్ళీ హోటల్‌కు చేరుకున్నారు.

రాత్రి ఉప్పలయ్య తాను దిగిన హోటల్‌కు చాలామందిని పిలిపించుకొని వాళ్ళకు పెద్ద పార్టీ ఇచ్చాడు. మొత్తం బిల్లంతా వెంకటయ్యే చెల్లించాడు. అందరూ వెళ్ళిపోయాక, "మన ఫైలు మూవ్‌మెంట్ల ఉన్నది. నీకు చాలా పైసలొస్తయి. ఇప్పుడు పైసలు ఖర్చయితానయని ఏం రంధి పెట్టుకోకు" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"అంతా ఆ ఎమ్మెల్ల రాజన్న దయ" అన్నాడు వెంకటయ్య.

ఆ మర్నాడు వాళ్ళిద్దరూ మళ్ళీ వాళ్ళ ఊరు చేరుకున్నారు.

మరో రెండు వారాల తర్వాత ఉప్పలయ్యొచ్చి వెంకటయ్యను కలిశాడు. "మన ఫైలు ఇప్పుడు ఆర్ అండ్ బి నుంచి కలక్టరేట్‌కు బోయింది. మనమోసారి మల్ల టౌన్‌కు బొయి కలెక్టర్‌ను కలిసి రావాలె" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

వాళ్ళు మళ్ళీ టౌన్‌కెళ్ళారు. మళ్ళీ హోటల్లో దిగారు.

మళ్ళీ పార్టీ జరిగింది. ఈసారి కొందరు కొత్తవాళ్ళొచ్చారు.

మర్నాడు వాళ్ళు వాళ్ళ సర్పంచ్‌ను కలిశార్లు. సర్పంచ్ వెళ్ళి ఎం.ఎల్.ఏ సాబ్‌ను కలిశాడు. ఎం.ఎల్.ఏ సాబ్‌ను తీసుకొని కలెక్టర్ ఆఫీసుకు వెళ్ళారు. కలెక్టర్‌ను కలిశారు. కలెక్టర్ మీ పనయిపోయిందని చెప్పాడు.

తర్వాత వెంకటయ్యను తీసుకొని ఉప్పలయ్య కలెక్టర్ ఆఫీసులో నష్టపరిహారం చెల్లించే సెక్షన్‌కు వెళ్ళాడు. అక్కడున్న క్లర్కు వెంకటయ్యతో అతని దగ్గరున్న ఫైలు మీద చాలా చోట్ల సంతకాలు పెట్టించాడు. "తొందర్లోనే మీకు చెక్కు అందుతుం"దని చెప్పాడు.

రెండు వారాల తర్వాత ఆ ఊర్లో అధికార పార్టీవాళ్ళు ఒక సభను ఏర్పాటు చేశారు.

ఆ ఊర్లో కొత్తగా మంచినీళ్ళ సప్లై కోసం ఓ వాటర్ ట్యాంకును నిర్మించారు.

దానికి ప్రారంభోత్సవం చెయ్యడానికి ఆ ఊరికారోజు ఎం.ఎల్.ఏగారొస్తున్నారు.

ఆ రోజే ఎం.ఎల్.ఏ గారి చేతుల మీదుగా వెంకటయ్యకు చెక్కు అందుతుందని చెప్పారు.

మీటింగ్‌కు జనం చాలామందే వచ్చారు.

ఆ ఊరి సర్పంచ్, ఎం.పి.టి.సి మెంబర్లు, జడ్.పి.టి.సి మెంబర్లు, జిల్లాలోని ఇతర నాయకులు- అందరూ వచ్చారు.

ఊర్లో చాలామందికి వెంకటయ్య ఇంటిని బ్లాస్ట్ చేసినందుకుగానూ అతనికి ప్రభుత్వం మూడు లక్షల రూపాయల్ని నష్టపరిహారంగా ఆ రోజు చెల్లిస్తున్నారని తెలిసిపోయింది.

"మూడు లక్షలే!" అంటూ చాలామంది కనుబొమలెగరేశారు.

కొందరైతే మూడు లక్షలా? గా గూన పెంకుల ఇల్లుకు మూడు లక్షలా? రేపు అన్నల దగ్గరకు బొయి 'మా ఇండ్లని గూడ బ్లాస్ట్ చెయ్యండ్రి బాంచెను' అని చెప్పొద్దాం" అని అన్నారు.

సభ బ్రహ్మాండంగా జరిగింది.

ఊరినంతా రంగురంగుల జెండాలతో అలంకరించారు. ఆ ఊరిని మెయిన్ రోడ్డుతో కలిపే అప్రోచ్ రోడ్డు పరమ అధ్వాన్నంగా తయారైతే ఆ రోడ్డు మీద రాత్రికి రాత్రే ట్రాక్టర్లతో మొరం పోయించి, కార్లు కుదుపులు లేకుండా ప్రయాణం చెయ్యడానికి అనుకూలంగా మార్పించాడు.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం పన్నెండింటికి సభ అని కరపత్రాలు వేయించారు.

ఊరి బయటున్న స్కూలు ముందు పెద్ద టెంట్

వేయించారు. ఊర్లో ఉన్న బల్లపీటలనన్నింటినీ తెప్పించి స్టేజి నిర్మించారు. టెంట్ కింద రెండు మూడు వందల కుర్చీలను వేయించారు. స్టేజీమీద మైక్ సెట్ అరేంజ్ చేసి మూడు నాల్గుచోట్ల స్పీకర్లను పెట్టించారు.

పెద్ద సౌండ్‌తో సినిమా పాటల క్యాసెట్స్ వేయడంతో ఊర్లో ఉన్న పిల్లలూ, పెద్దలూ అందరూ బిలబిలమంటూ అక్కడకు పరిగెత్తుకొని వచ్చారు.

ఆ తర్వాత కాస్సేపటికి పెద్ద దుమ్ము లేపుకుంటూ కార్లొచ్చాయి. జీపులొచ్చాయి. వాటిల్లోంచి చాలామంది అధికారులూ, అనధికారులు దిగారు.

ఎం.ఎల్.ఏగారు కారు దిగి, సరాసరి వాటర్ ట్యాంక్ దగ్గరకెళ్ళి దాన్ని లాంఛనంగా ప్రారంభించి, స్టేజి మీదికొచ్చేసి, సభలో కూర్చున్న ప్రజలందరికీ వందనం చేశాడు.

"ఎం.ఎల్.ఏ గార్కి జై" అన్న నినాదాలతో సభంతా మారుమోగిపోయింది.

ఇద్దరుముగ్గురు ఫోటోగ్రాఫర్లు అదేపనిగా ఎం.ఎల్.ఏగార్ని ఫోటోలు తీయసాగారు.

ఆ తర్వాత సభ ప్రారంభమైంది.

మొదలు సర్పంచ్, ఆ తర్వాత జిల్లా నాయకులు మాట్లాడారు.

ఆ తర్వాత ఎం.ఎల్.ఏగారు లేచారు. ఎం.ఎల్.ఏ నరసింహారావుకు అరవై ఏళ్ళుంటాయి. ఆ నియోజకవర్గం నుండి ఆయన వరుసగా ఆరుసార్లు ఎం.ఎల్.ఏగా ఎన్నికయ్యారు.

ఏ పార్టీ అధికారంలో ఉంటే ఆయన ఆ పార్టీలోకి మారారు.

మొత్తమ్మీద ఆ నియోజకవర్గం వరకు మాత్రం ఆయన ఎదురు లేని నాయకుడన్న ముద్ర ఆయన మీద పడిపోయింది.

ఎం.ఎల్.ఏ గారు ఏం మాట్లాడ్తారో విందామని ప్రజలంతా ఆసక్తితో ఎదురు చూడసాగారు. ఎం.ఎల్.ఏగారు గొంతు సవరించుకొని ఉపన్యసించడం మొదలెట్టాడు.

"మహాజనులారా! ఈ రోజు మీ ఊర్లో మీకందరికీ మంచి నీళ్ళ సప్లై కోసం నిర్మించబడిన వాటర్ ట్యాంకును ప్రారంభించడం కోసం నేను మీ ఊరికొచ్చాను. మీకిక ఇప్పట్నించి మంచినీటి సమస్య ఉండదు. ఇలా ఒకదాని తర్వాతొకటి మీ సమస్యలన్నిటినీ తీర్చడానికి నేను అహర్నిశలు పాటు పడ్తున్నానని మీకందరకూ తెలుసు... అందుకే మీరు నన్ను ఆరుసార్లు గెలిపించారు."

సభ చప్పట్లతో మారుమోగిపోయింది. "ఎం.ఎల్.ఏగార్కి జై" అన్న నినాదాలు మరోసారి మిన్నుముట్టాయి.

కాస్సేపాగి ఎం.ఎల్.ఏగారు మళ్ళీ మొదలెట్టాడు. ఆయన ఆ నియోజకవర్గానికి చేసిన సేవలన్నింటినీ ఏకరవు పెట్టాడు. తర్వాత ఆయన గొంతు చాలా గంభీరంగా మారింది.

"చాలా విచారించదగ్గ విషయమేమిటంటే, ఈనాడు సమాజంలో నైతిక విలువలు పూర్తిగా దిగజారిపోయాయి. ప్రతివాడూ ఎలాగైనా తన జేబు నింపుకోవాలని ప్రయత్నించేవాడే తప్ప సమాజం కోసం ఏమన్నా చేద్దామని ఆలోచించడం లేదు. ప్రతివాడూ డబ్బు సంపాదించడాన్నే తన లక్ష్యంగా పెట్టుకుంటున్నాడు తప్ప దేశాన్ని గూర్చి ఆలోచించడం లేదు. డబ్బు సంపాదించడం కోసం ఎంత గడ్డి కరవడానికైనా సిద్ధమౌతున్నారు. ఇలా నైతిక విలువలు భ్రష్టు పట్టిపోవడం చూస్తోంటే నాకు చాలా బాధ కలుగుతున్నది. సొంత లాభం కొంత మానుకు పొరుగు వాడికి తోడు పడవోయ్ అన్నారు. కానీ, సొంత లాభం ఎవడు మానుకుంటున్నాడు? ఎవడూ మానుకోవడం లేదు. అలాంటప్పుడు సమాజం ఎలా బాగు పడ్తుంది? మీరందరూ ఈ విషయాన్ని గూర్చి ఆలోచించాలి. సమాజ శ్రేయస్సు కోసం నా వంతు కర్తవ్యంగా నేనేం చేస్తున్నానని మీరంతా ఆలోచించాలి. దేశం నాకేమిచ్చిందని కాదు, దేశానికి నేనేమిచ్చానని మిమ్మల్ని మీరు ప్రశ్నించుకోవాలి. ఇవ్వాళ ఎన్నో చోట్ల హింస, విధ్వంసం పెచ్చరేగిపోతున్నాయి. ప్రభుత్వ ఆస్తుల్ని యథేచ్ఛగా నాశనం చేస్తున్నారు. బస్సుల్ని కాల్చేస్తున్నారు. ఇండ్లను బ్లాస్ట్ చేస్తున్నారు. దీనికంతటికీ కారణమేమిటి? నైతిక విలువలు దిగజారిపోవడమే. బ్లాస్టయిపోతున్నవి ఇండ్లు కాదు, నైతిక విలువలు. మన సంప్రదాయాలు, మన ఆచారవ్యవహారాలు, మన నైతిక విలువలు- అన్నీ బ్లాస్టయిపోతున్నాయి. మనలోని మానవత్వం, మంచితనం బ్లాస్టయిపోతున్నాయి. మనలోని సభ్యతా, సంస్కారాలు బ్లాస్టయిపోతున్నాయి. మనలోని బాధ్యతలు, మన విధులు, మన అంతరాత్మలు బ్లాస్టయిపోతున్నాయి. ఈ పరిస్థితి మారితే తప్ప ఈ దేశం బాగుపడదు. బ్లాస్ట్ అనేది బ్లాస్టయిపోతే తప్ప ఈ దేశం బాగుపడదు. నైతిక విలువల్ని పునరుద్ధరించడం కోసమే నేను కంకణం కట్టుకున్నాను. ఆ లక్ష్య సాధన కోసమే నా శేష జీవితాన్ని వినియోగించదల్చుకున్నాను" అంటూ ఎం.ఎల్.ఏగారు చాలా ఆవేశంగా తన ఉపన్యాసాన్ని ముగించారు.

> **"దీంట్లో అన్నలక్కూడా టెన్ పర్సెంటియ్యాలె" అన్నాడు ఉప్పలయ్య. వెంకటయ్యకు ఒళ్ళంతా గిర్రున తిరుగుతున్నట్టనిపించింది. పడిపోతాననిపించింది. "భయపడకు. నీకూ కొంచెం పైసలు మిగుల్తయి" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.**

రెండు మూడు నిమిషాల వరకు సభలో ఉన్న ప్రజలందరూ చప్పట్లు కొట్టారు. ఎం.ఎల్.ఏగారు ఎంత అద్భుతంగా మాట్లాడారని వేనోళ్ళ కొనియాడారు.

ఆ తర్వాత ఎం.ఎల్.ఏగారు వృద్ధాప్య పించన్లు లభించినవారికి చెక్కుల్ని అందజేస్తూ ఆదే సందర్భంగా అనపురం వెంకటయ్యను కూడా పిలిచి అతని ఇంటిని అన్నలు బ్లాస్ట్ చేసినందుకు నష్టపరిహారంగా ప్రభుత్వం మూడు లక్షల రూపాయల్ని చెల్లిస్తున్నదని ప్రకటించి అనపురం వెంకటయ్యకు ఎం.ఎల్.ఏ గారు మూడు లక్షల రూపాయల చెక్కును అందజేశారు. మరోసారి అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు. వెంకటయ్యంత అదృష్టవంతుడు మరొకడు లేడన్నారు.

సాయంత్రం నాలుగింటికి సభ ముగిసింది. బయట్నించి వచ్చినవాళ్ళంతా కార్లెక్కి, జీపులెక్కి మరో ఊర్లో సభ ఉందని చెప్పి దుమ్ము లేపుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు.

చెక్కు జేబులో పెట్టుకొని వెంకటయ్య ఇంటి దారి పట్టాడు. ఈ డబ్బుతో కూలిపోయిన ఇంటిని మళ్ళీ నిర్మించుకోవాలని కలలుగనటం మొదలెట్టాడు.

వెంకటయ్య ఇంటికొచ్చి తన భార్యతో "చెక్కు ఇచ్చిండ్రు. దీన్ని ఎం.ఎల్.ఏ సాబ్ తన చేతులతోటి నా చేతిలో బెట్టిండు" అని సంతోషంతో చెబుతుండగానే, "వెంకటన్నా!" అని పిలుస్తూ వాళ్ళింటికి ఉప్పలయ్య వచ్చాడు. వెంకటయ్య వెంటనే ఆయనను వేపచెట్టు కింద మంచం వేసి కూర్చోబెట్టాడు.

"ఏం వెంకటన్నా! ఇప్పుడన్న సంతోషంగున్నవా? పైసలు ఖర్చయిపోతున్నయని అప్పుడు తెగ రంధి పడ్తివి గదా" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"ఏదో తెల్వక..." అన్నాడు వెంకటయ్య.

"మరి ఈ మూడు లక్షలు నాయే అనుకుంటాన్నవా ఏంది? ఈ పైసల్తోటి ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావు?"

"ఏం జేస్త? మల్ల ఇల్లు కట్టుకుంట."

"కట్టుకుంటె కట్టుకుందువుగని. రేపు పొద్దుగాల బాంకుకు బొయి, ఆ చెక్కును విడిపించుకో. ఎవరికిచ్చే పైసలు వాళ్ళకిచ్చినంక మిగిలిన పైసల్తోటి ఇల్లే కట్టిచ్చుకో. ఇంకేమన్న జేసుకో. నీకిచ్చింది క్రాస్డ్ చెక్కు. అంటే, ఈ డబ్బుల్ని మొదలు నీ ఎకౌంటుల వేస్తరు. తర్వాత నువ్వు మర్లో చెక్కు బాంకోళ్ళ కిచ్చి ఈ పైసలు దీసుకోవాలె. నీకైతే మనూరి గ్రామీణ బాంకుల ఎకౌంటున్నది గద" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"మాగున్నది" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"అయితే, మన పని పక్కా అయిపోయినట్టే. రేపు కాష్ తీసుకోంగనే ఎవరికెంతియ్యాల్నో నేనో కాగితం మీద రాసిన్త. రేపు నేను గూడ నీతో పాటు బాంకు కస్త" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"ఎవరికెంతియ్యాల్నట. అది గూడ జెప్పు" అన్నాడు వెంకటయ్య.

"ఎం.ఎల్.ఏ సాబ్‌కు టెన్ పర్సెంట్, అంటే, ముప్పై వేలు. గట్లనే ఇ.ఇ సాబ్‌కు టెన్ పర్సెంట్. ఏ.ఇ సాబ్‌కు టెన్ పర్సెంట్. డి.ఇ సాబ్‌కు టెన్ పర్సెంట్. రెవెన్యూవోళ్ళకు టెన్ పర్సెంట్. ఇద్దరు సూపర్‌వైజర్లకు ఫైవ్ ఫైవ్ పర్సెంట్. ఇద్దరు సూపరింటెండ్లకు ఫైవ్ పర్సెంట్. ఇద్దరు సీనియర్ అసిస్టెంట్లకు ఫైవ్ పర్సెంట్. నలుగురు జూనియర్ అసిస్టెంట్లకు ఫైవ్ పర్సెంట్. పోలీసోళ్ళందరికి కలిపి టెన్ పర్సెంట్. ఇక పోతే సర్పంచ్‌కు ఫైవ్ పర్సెంట్. అపొజిషనోడు పోచయ్యకు టూ పర్సెంట్. ఇకపోతే..."

వెంకటయ్య నోరు తెరచుకొని ఉప్పలయ్యకేసి అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

"ఇక పోతే నాకో ఫైవ్ పర్సెంట్" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"నాకీ పైసలొద్దు. ఈ ముదనష్టపు చెక్కు నువ్వే తీసుకో" అంటూ వెంకటయ్య తన జేబులో ఉన్న చెక్కును తీసి ఉప్పలయ్య చేతిలో పెట్టబోయాడు. ఉప్పలయ్య అతన్ని వారిస్తూ, "గీ క్రాస్డ్ చెక్కును నేనేం జేసుకుంట. దీన్ని నువ్వే విడిపించాలె. నీకింకో విషయం చెప్పడం మరచే పోయిన" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"ఇంకేమిటి" అన్నట్టుగా చూశాడు వెంకటయ్య.

"దీంట్లో అన్నలక్కూడా టెన్ పర్సెంటియ్యాలె" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

వెంకటయ్యకు ఒళ్ళంతా గిర్రున తిరుగుతున్నట్టనిపించింది. ఏ క్షణంలోనైనా కింద పడిపోతాననిపించింది.

"ఏం భయపడకు. ఈ పర్సెంటేజిలన్నీ పోయినంక కూడ నీకు కొంచెం పైసలు మిగుల్తయి" అన్నాడు ఉప్పలయ్య.

"వొద్దు... వొద్దు. నాకీ పైసలు వద్దే వద్దు" అంటూ జేబులో ఉన్న చెక్కును చించెయ్యబోతున్న వెంకటయ్య చేతుల్లోంచి చెక్కును ఉప్పలయ్య తన చేతిలోకి లాక్కున్నాడు. "నీకు పిచ్చిగిన లేచిందా? రేపటోర్కె నీ పిచ్చి కుదుర్తదిలే. రేపు నేను మల్లొస్త" అంటూ, "ఏమే రాజవ్వ! నీ పెనిమిటిని జర జూసుకో. జర సమఝాయించి దార్ల బెట్టు. రేపు నేను మల్లొస్త" అన్నాడు అక్కడే నిల్చున్న వెంకటయ్య భార్య రాజవ్వకేసి చూసి. ఆమె "సరే"నన్నట్టుగా తలూపింది. ఉప్పలయ్య మంచం మీదినుంచి లేచి చెక్కు జేబులో పెట్టుకొని వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. ■